

Falusi Márton

Induló – érkezőben

Költői pozíciót vesztek
bizonytalan árnyékban,
viharvert, hangsugárzó estek
mélyén szól a háttérzaj.

Ez az autóm lehetett volna,
ő a nőm, egyik se lett,
csikorog megfúrva, meglopva
kripto-lelkiismeret.

Utak: megkezdett nők nyújtóznak,
járjam végig a vágyat,
mire föltérképezem, józan
szerelmük belefárad.

Mi enyém, ajtócsapódásom
bevágom a zaciba,
nem osztom meg, őrizze bársony
hangszertok, párnaciha.

Élők közt nem venni hasznomat,
holtteher-veszteséget
növelek: műfogás, markolat
nincs azon, mit elérek.

Vezet emlékházakba tudat
rendezetlen tárlata,
kezemhez nem áll seb, gyalupad,
zöld bronzfőre zárt lakat.

Az ősit, vizéből ihatnék,
nem lelem, hova nyomán
követtem, fejedelmi vadként
leterít a hagyomány.

FALUSI MÁRTON (1983) költő, esszéista. Legutóbbi kötete: *Költőzünk és bemosakszunk* (versek, 2020).

Az új, mi kikerülhetetlen,
mint az álom egyedül,
nem ismer arcomra, bár kentem,
mázoltam kívül-belül.

Alkatom holdat felajzó rajz,
lovasszóról regél,
felpaprikáz fartó, disznósajt
projektgazdák foghegyén.

Ingujjat feltúrt kollektíva
ékszere: teniszkönyék,
nyáron az alkonyat kihizza
sötét gyapjúöltönyét.

Ing, zakó nincs a méretemben,
széles vállam nem trendi,
vastag lábam elgémberedve
hagyom erőtlenedni.

Összedörzsölődő combjaim
nadrágom kiszakítják,
hatalom tiprat: ha porba fing,
sárba döngölöm piszkát.

Hivatást választok nagycsalád
helyett, munkahely nélkül
otthon, mi körömágyon talált
szögfejekkel fölépül.

Misekönyvek, protokoll-listák
átokból kibetűznek,
kereszténynek hitt ateisták
mind könnyű életűek.

Elönt a szürkület, ha lomb hull,
fákról készül másolat,
jegenyeágon csapatostul
varjak látják káromat.

Tanköltemény a néhai Carl Schmitt tételei nyomán

Ha a bérből s fizetésből
minimumlét kamatozhat,
havi szintű kiadások
jövedelmünk fölemésztik;

köd előttünk, köd utánunk,
ha mutat szemrevalóan
tudományelleneseknek
ezotévé panorámát;

amiben hinni igyekszünk,
nem a lélek betevője,
eredetmítosza fészken
hamuvá hullik a fönix;

örökéletre törekszik
horizontját kifeszítő
pelikánszárny: ha a mennybolt
kiviharzik, levitorláz;

ha a szépség befolyásol,
valamint rusnya szofista,
alakoskodva igát húz
ahelyett, hogy kritizálna;

ha középszer beleőrli
zamos giccs sava-borsát,
vidul, ujjong: fejedelmi
lakomát tart a közizlés;

ha a többség hiedelme
elitünknek tömi szájját,
szavazást ír ki a kormány,
ha nem, inkább egyedül dönt;

ha miniszter telefonján
a direktíva nevében
odaszól, hogy fenyegetsen
zabolátlan kutatókat;

ha ügyészek könyörülnek
meg a bűnelkövetőkön,
kusza, törvénytelen ügylet
kifehérítheti hasznát;

bagatell vétket elítél
a jogállam szigorúan,
de gazembert komoly ügyben
felelősségre sosem von;

ha jogalkalmazochista
moderál kishitű polgárt:
szabadon nem gyarapodhat
hivatalhoz folyamodván;

ha a jegyző falugyűlést
csak azért rest felügyelni,
hogy a korrupst vezetőség
gyakorolhassa hatalmát;

kötelességeitől óv
vagyonost, szellemiségét
a szabály rontja betűnként,
mikor orvul felel, érvel;

ha a történelem újra
teli szájjal vigyorog ránk –
be ne dőlünk, mi találtuk
ki ijesztő figuráját.

Európában az összes
efemer nyűg csupa emlék,
hisz az állam birodalma
ez idő tájt ideális.